

Tótkeresztúr, 1918. november 13. – Budapest, 1980. március 3.

1942-ben a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemen magyar-olasz szakos tanári oklevelet, majd 1943-ben néprajzból bölcsészdoktori oklevelet szerzett. A második világháborúban, 1943-ban büntetőszázadba sorolták, 1945-ben Tolna és Baranya vármegye kormánybiztosa, részt vett a földosztásban. 1941-től az illegális KMP tagja, 1943-ban a Magyar Parasztszövetség földmunkás- szakosztályának alapító vezetője. Részt vett az 1943-as szárszói konferencián, 1944-1945-ben a fegyveres nemzeti ellenállásban a Magyar Diákok Szabadságfrontja egyik vezetője. A Teleki Pál Tudományos Intézet tudományos munkatársa lett, majd emellett a Bolyai, illetve a Györfy István Kollégium igazgatója 1948-ig. 1946-ban választották meg a Népi Kollégiumok Országos Szövetsége (NÉKOSZ) Nevelési Osztály vezetőjévé és főtítkárává. 1947. augusztus 31. és 1948. november 20. között az MKP országos listájáról bekerült a törvényhozásba, majd kinevezték a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium Tudományos Osztály vezetőjévé. 1950-től a Néprajzi Múzeum alkalmazottja volt; előbb muzeológus, majd 1953-tól az Ethnológiai Adattár tudományos munkatársa, 1955-től osztályvezető; a múzeum tudományos titkára, 1956. október 5. és 1957. július 31. között főigazgató. A forradalom és szabadságharc alatt a Magyar Értelmisség Forradalmi Bizottságának tagja, a forradalom bukása után 1957. májusban Nagy Imre iratainak külföldre juttatása vádjával letartóztatták, életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték. 1963-ban amnesztiával szabadult, haláláig a Néprajzi Múzeumban dolgozott, tudományos főmunkatárs volt. 1970-től a történelem (néprajz) tudományok kandidátusa. 1948-ban Kossuth-díjat kapott.